

Tenzons : Tenzons :

No hi ha manifestació més apropiada a una gran festa que la expressió excel·sa de la poesia. Perquè la poesia és el dictat de l'ànima comuna juda al toc de la bellesa : aquesta és una emanació directa del bon Déu, font perenne de tota ventat i harmonia. Una Festa Major resulta com un gran diumenge. Tot desitgem el diumenge com el dia lluminós de la setmana, qu'en porta esplai i repòs, pau i llibertat en el qual s'acaba el treball obligat i l'home es lliure en el joc rialler de la vida. L'home esperitual hi veu el dia del Senyor que no és altre el significat de la paraula, i fins l'home materialitzat, en aquest dia se regalat es sent com una al·legria tota esperitual dir l'ànima.

Doncs el qu'és el diumenge
al cap de la setmana

Doncs la Festa Major d'un
poble o d'una barriada no és
res més qu'el gran diumen-
ge de tota l'anyada, la festa
de totes les festes, l'explai,
el gaudi, el repós i allés
suprem, esperat i començat
per grans i xics, joves i vells
com premi de tots els esforços
de tot el dies i setmanes.
Tot treballant amb l'esperança
d'un goig, i de qu'endalceix
la nostra fadiga, de qu'es-
perona la nostra voluntat i
aquesta promesa, qu'ens fa sen-
tir a dins com insalubre del
premi del goig, és a dir de
la festa del diumenge,
dia del Senyor, dia del repós
i del gaudi, i de la gran

Festa Major rerum i' compen-
di de tots els diumenges i
de tots les diades, regalades.

^{Verdader de festa major diades d'alegriss}
Per això l'epiqueu i tritllezen les can-
çons bojàment i alegrement dalt
el vigilant campanar per així
en la igleria es celebra l'august
sacrifici del Crist, home i Déu, amb
voluntat inimitada, per així
el corrent salta i balla amb
la cançó eucera del gai temps,
de la vida per així les missi-
ques ressonen arreu amb har-
monies dilatades, per així l'es-
perit aspinat dels poetes, es cri-
dat en els versos esperituals de
la paraula alada pel sentiment
i per l'harmonia, per la belle-
za immaculada.

(Si) ~~en~~ els Jocs Florals
d'après dels oficis divins que són la
expressió més alta de la esperitualitat
de l'home, són la manifestació
més fina i lluminosa, més

excel·sa i escallida del gran
 goig de una Festa Major.

El·s homes son un compendi
 de la natura: son Terra, que
 de Terra son fets i en puls para
 nostre cos; son vegetal, que com
 plantes, ~~son arbres~~ de llavar
 naixem, i creixem com l'ar
 bre s'enfila a la llum del
 sol Traient brotada, florint
 i fruintant. Tenim movi-
 ment i son sensible, com
 les besties que seguint llurs ins-
 tints van d'aci d'allò i senten
 i veuen, coprant fred i calor,
 dolor i voluptat ^{del} sensual.
 Però, el·s homes akenen de
 ser gals i oïbre i de posseir
 la sensibilitat purament
^{comunal} animal. Tenim ~~avides~~ un
 esperit immortal qu'és la
 Tenim consciència del que son,

qu'ens la lliure, en voler o no
 voler una cosa, qu'ens la
 penetra el sentit i el cor,
 de tot el qu'ens vola, qu'ens
 la posar als als nostres
 sentiments i als nostres de-
 sitjos que mai se ~~canegen~~
 a caben el dalit de l'esti-
 ma i del desitjar, tenim ente-
 niment per a entendre i compen-
 der i raonar tot això, ^{ho} con-
 cretat amb el do suprem de la
 paraula que sintetitza i dees
 i sentiments, que ^{expresa} concreta
 amb el so material el nostre
 sentit i el nostre voler pensament
 i el nostre voler. La paraula
 verb de l'home el miracle
 més estupefacte de la natura,
 el do més preciós que Déu ha
 fet a l'home humanitat, ex-
 pressió digne de la nostra reialtat,

sobre de la nostra gerarquia suprema sobre tota criatura terrena.

Del poeta és el rei de la paraula; la fa veruosa de son esperit vident, la fa vibrant amb sa imaginació cordida, l'ablana i substitueix amb els sentiments pregon ~~indivissibles~~ ^{que} penetren tot el goig i el dolor de la vida. Per ~~lo~~ el poeta la veu del poeta és escoltada pel poble com la veu de un oracle, com la veu de l'escollit qui vol encendre tot cor encopit, qui vol ablanir tota via descomposta, qui vol ser estimat i se resumir en la patria morta, amb la veu del poeta entenen la cançó de l'oreig entre les bragues i la tonada brecolant del va i ve

2
de les ovades i compadida
el nequit de un cor aimant
i dels plors i dels gemecs
entenen les harmonies i
amb ran ritme repetat
i amb veus ~~amples~~ ~~de~~ pen-
saments profunds ens porta
el sentiment de l'infinit
i l'divinal i ens concentra i ens
enforta i ens enlaira i ens es-
tira en el i de l'inefable.

Poesia val dir harmonia de
la paraula, val dir gracia de
la parabola forca, presonera
vella vida de la paraula, val
arrencament i amoris de la sian abra-
de la creacio.

Mes reparen una cosa: que si la
poesia ens encanta, si s'ens enfor-
ta, si ens domina i ens fa
esclaus de la sian bellera, no
es vol pel seu moment, ni tant més

per les inatïes, i cobertat per la
 força misteriosa que l'ànima,
 per unes qualitats misterioses,
~~indefinibles~~ molt difícils de de-
 finir, però que ben riuert no
 són més que qualitats musicals:
 el ritme, l'harmonia dels sons
 de les paraules, la correspondència
 dels accents, qu'és evident uns
 als altres, i's responen jaigut
 i baixant de so com elements
 rudimentaris de una música.
 I és en al lloc de una
 vera poesia hi ha l'experiència
 de una vera música; és que
 poesia i música són filles de
 un mateix alè inspirador; i per
 això no hi ha res més bell ni més
 complet que una vera poesia can-
 tada, sublimada positiuament
 i interpretada per una bella música.
 Res tant complet ni tant compensador com

La última modalitat important
de la música catalana ha sigut
la obra dels orfeons que
inicià generalment el nostre
músic-poeta En Josep Aurelià
Clavé i que hanem reguit
i desenvolupat regors nostres
forces, els músics moderns.

El cant dels orfeons és la
creació del nostre poble que cla-
ma amb veu potent i harmo-
niosa la poesia del bon de
la nostra ànima, el canie
de la modalitat 'del esperit
de la nostra raça, les nostres
animes d'esser amos de no-
salties mateixos per arribar
al complet desenvolupament de
de les nostres energies de la
nostra catalanitat.